

Papp Olivér

A RÉGI KÖRNYÉK

novellák

Előszó

Emlékek. Féltett, belső fényképeink. Velünk vannak mindig, de vajon mi lesz velük, ha meghalunk? Talán abban a világban találkozunk, ahol minden, és mindenki más, amikor eljön az ideje? És itt van mindjárt a másik megfoghatatlan *valami* – az Idő. Gyorsan múlik? Lassan? Minden relatív. Ha akarjuk, megállíthatjuk. Az emlékeink által megtehetjük. Gyermekkorunk múlt-képei újra élhetnek bennünk pillanatokra, percekre, ha csak rájuk gondolunk. Talán éppen annyira elevenek, mint amikor megéltük őket. Mint egyfajta időutazás. Ám ha biztosak akarunk lenni kézzelfogható állandóságukban, le is írhatjuk azokat a pillanatokat. Ezt teszem én is. Persze lehet, hogy mindez illúzió. Annyi baj legyen. Talán minden más is az.

A következő oldalakra váci kötődésű történeteimet, emlékeimet gyűjtöttem össze. Vannak,

melyek régebben születtek és máshol is megjelentek már, s vannak köztük újak, amiket az elmúlt hetekben írtam. Nem teljes a gyűjtemény, sok történet megírásra vár még. Meglátjuk, mikor jön el az ő idejük.

Búcsúban

Azok a vasárnap délutánok valóban hiányoznak. Gyermekkoromban minden szombatot a verőcei nagyszülőknél töltöttünk, és minden vasárnapot a váciaknál. A szombatoknak is megvolt a maguk hangulata, nagyszerű volt minden perc Verőcén. De talán a váci napokra azért emlékezem mostanában többször, mert régebben elmúltak.

Azon a bizonyos vasárnapon, ami most az emlékeim közé furakodott, mindannyian együtt ültünk az ebédlőasztalnál. A nap erőlködött még, hogy bebizonyítsa, tud ő még meleget adni – de ez inkább már csak afféle legénykedés volt. Szeptember közepén jártunk akkor. Nem csak olyan közönséges vasárnap volt ez. A váci búcsú napja. Szinte alig tudtam valamit aludni az éjjel, úgy vártam már. Hinták, céllövölde, vattacukor,

dodzsem – no és persze zsebpénz a nagyszülőktől. Ez több volt, mint édes álom. Ültem az asztalnál. Szemben, az ablaküvegen túl nagy jegegyefa hajladozott a szélben. Verebek veszekedtek rajta – csak a hangjuk hallatszott. Az ablak felső negyedében a régi, fakó-zöld roletta engedett át szivárványszínű napsugarakat.

Az ebédre vajmi kevés figyelmet fordítottam. A levest szinte ittam, a kacsasültet talán két nyellessel intéztem el – csak menjünk már, menjünk!

A szüleim csitítgattak és leintettek, de volt nekem egy nagyon is megbízható segítőt, a nagypapám. Mi több, ekkor egyszerre kettő is volt, mert Verőcéről is bejöttek erre az alkalomra a nagyszüleim.

A család még javában vigyázban ült az asztalnál, mozdulnom is alig volt szabad, és tudtam, még sok idő a szabadság... De az ajtóból papám hangját hallottam:

– Lemegyek a gyerekekkel előre, kiállunk a kocsival.

Mennyei szavak voltak ezek, engem mintha puskából lőttek volna ki.